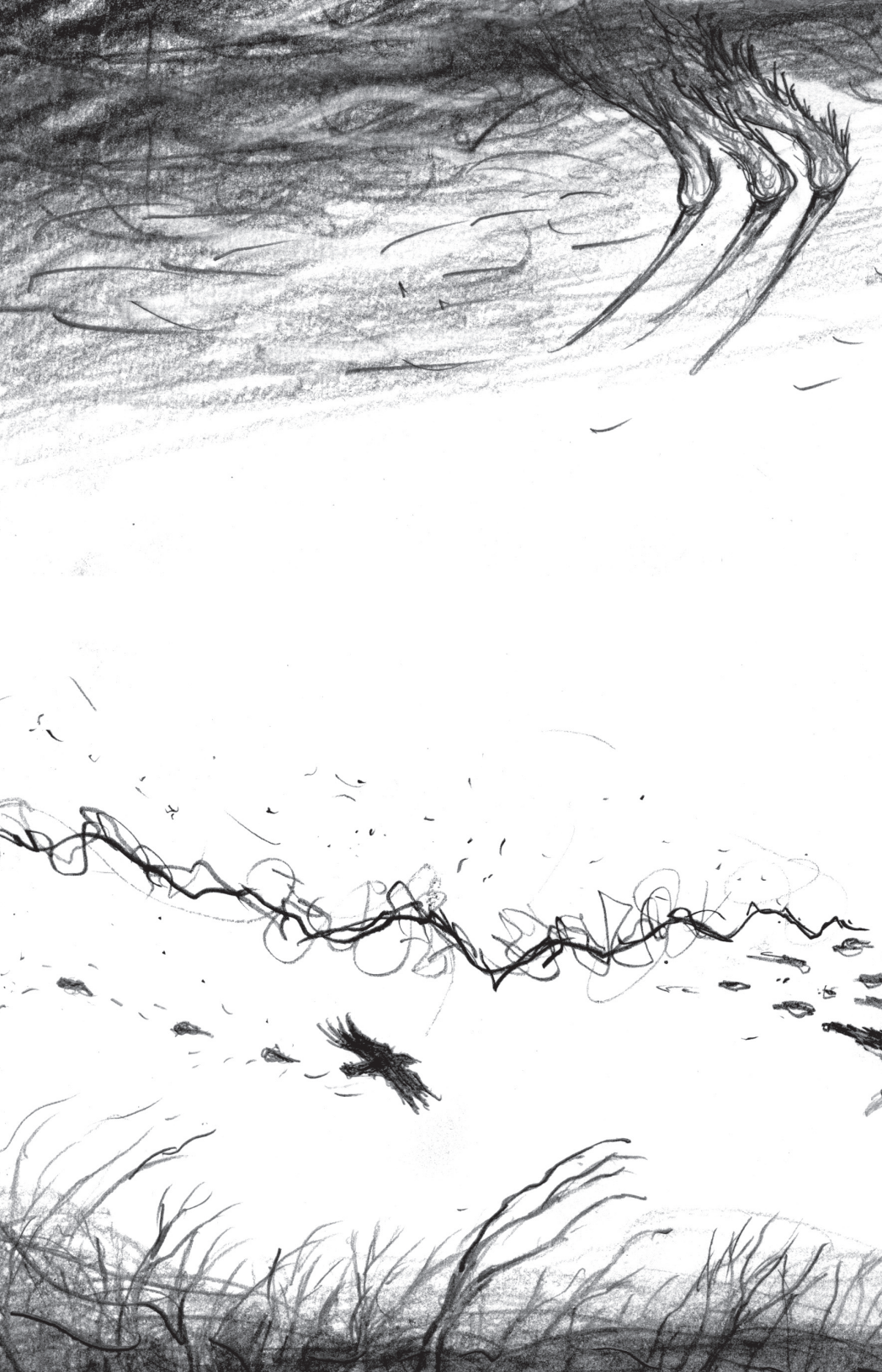

DEEL I

Bos in brand

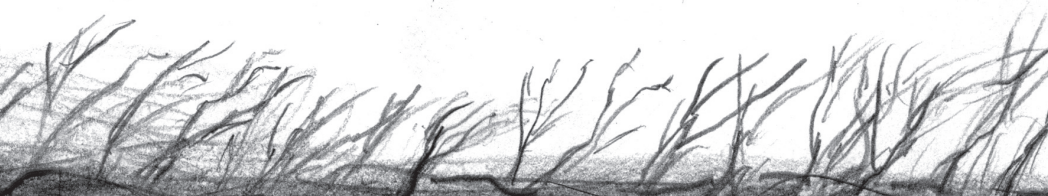
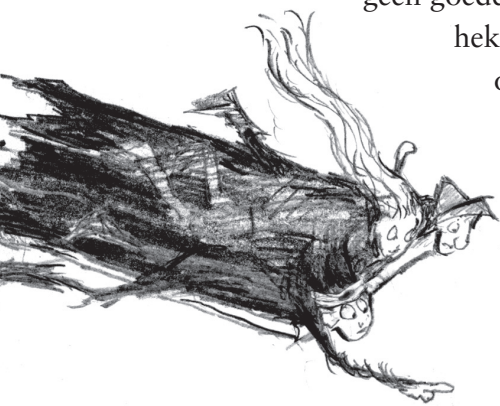
I Verraad

Drieduizend jaar geleden, aan het eind van een tijdperk dat later de bronstijd zou worden genoemd, waren de Britse Eilanden bedekt met wilde bossen.

Er leefden goede dingen in de wilde bossen, dieren en magische schepsels en mensen die zich met hun eigen zaken bemoeiden, maar in die tijd leefden er ook slechte dingen, en een paar héél slechte dingen.

Twee van die slechte dingen vlogen zelfs op dit moment boven het bos. De slechte dingen waren momenteel onzichtbaar, maar als mensenogen ze hadden kunnen zien, zouden ze hebben opgemerkt dat ze zachte zwarte vleugels hadden, zoals de vleugels van kraaien, en vingers die uitliepen in klauwen zoals die van roofvogels, en een neus die een beetje op een snavel leek. In feite waren het HEKSEN,

geen goede heksen, maar heel slechte heksen, en ze vlogen hoog, vlak onder de wolken, en terwijl ze vlogen keken ze naar iets beneden zich.

Xar, Wens en Priem

Dat iets was een deur, maar in plaats van ergens te zijn waar een deur eigenlijk thuis hoorde, verticaal openend en sluitend tussen kamers die zich veilig en op een ordelijke manier op de grond bevinden, vloog deze deur door de lucht, plat voorover als een kleedje, vlak boven de boomtoppen.

Het was dat bewegende stipje, die vliegende deur, die de aandacht had getrokken van de heksen terwijl ze met lome vleugelslagen in de sterke luchtstromen boven de bomen vlogen, op weg terug naar hun nesten in de Smartelijke Bergen. Maar het was niet de deur zelf waar ze zich nu op concentreerden.

Op die vliegende deur lagen drie kinderen op hun buik. De onzichtbare heksen keken naar de kinderen.

En de kinderen keken over de rand van de vliegende deur, speurend naar iets in het bos.

De heksen hadden honger. Zo'n honger dat er lange slierten zwart kwijl van hun lippen dropen.

Ze hadden al weken niet meer zoiets heerlijk gezien als deze kinderen, of nee, misschien al jaren niet meer (en dat

geeft je wel een idee waarom mensen echt niet van heksen hielden in de bronstijd of in elk ander tijdperk waarin de heksen toevallig opdoken).

Maar iets weerhield die heksen ervan om neer te duiken op die smakelijke, zich van geen gevaar bewuste hapjes daarbeneden en hun klauwen in hen te slaan.

‘Taw teod tad reih?’ jammerde Breeknek, die haar neus heen en weer liet wiebelen. ‘Moraaw tmrehcseb dnamein teh? Kned ej tad teh nee kirts lav nak njiz?’*

Kraaksplijter hield ook in, al zweefde de geur van het bloed van de mensenkinderen (dat voor een heks net zo heerlijk ruikt als een versgebakken taart voor ons) naar hem omhoog en kwijlde hij ervan als een hond. Hij wilde die malse hapjes ontzettend graag onder Breekneks wiebelende neus vandaan grissen en terugvliegen naar zijn nest om zich in zijn eentje vol te stoppen.

Maar hij was ook voorzichtig. Vóór de terugkeer van de heksen naar de wilde bossen was de lucht vol geweest met vliegende dingen: vogels en feeën en basilissen, draken, piskies, allerlei schitterende magische schepsels.

Maar nu, zo vroeg in de ochtend, te dicht bij de nachtelijke uren van de heksentijd, was het bos zo stil als de dood. De krijgers hielden hun baby’s veilig opgesloten in hun kastelen en de tovenaars hielden hun baby’s veilig in

* Heksen spreken dezelfde taal als wij, maar ze draaien alle woorden om. Dit betekent: ‘Wat doet dat hier? Waarom beschermt niemand het? Denk je dat het een valstrik kan zijn?’

hun boomhuisforten. Dus wat deden deze mensenbaby's dan hier, vliegend op een magische vliegende deur alsof het niets voorstelde, mijlen en nog eens mijlen verwijderd van alle menselijke nederzettingen? Misschien had Breeknek gelijk. Misschien was het een valstrik.

De kinderen praatten met elkaar, en een van hen zong nogal beverig, met valse bravoure: 'GEEN ANGST! Dat is het marslied dat de krijgers leren! GEEN ANGST, zingen we tijdens het marcheren!'

De randjes van Kraaksplijters gigantische oren krulden om, draaiend en kantelend naar het kind om het geluid op te vangen. Het oog midden in zijn voorhoofd ging slaperig open. De twee heksen vlogen ongezien lager, lager, om het gesprek van de kinderen af te luisteren.

De eerste jonge persoon was een tovenaarsjongen die Xar heette (dat spreek je uit als 'Zar' – ik weet niet waarom, spelling is raar). De heksen wisten het niet, maar Xar was de zoon van Encanzo, koning van de tovenaars, en Xar had een heel gevaarlijk geheim, namelijk dat hij een beetje magie had gestolen van een heks en moeite had om het onder controle te houden. De heksenmagie op zijn rechterhand was verstoep onder een handschoen, maar de heksen konden die toch ruiken, en de geur verwarde hen.

De tweede persoon was een krijgerprinses die Wens heette, dochter van Sychorax, koningin van de krijgers, en Wens had ook een heel gevaarlijk geheim, namelijk dat ze onder haar ooglapje een magisch oog had, terwijl krijgers helemaal geen magie hoorden te hebben.

De derde was een krijgerjongen die Priem heette. Priem was Wens' assistent-lijfswacht, en hij vond die baan nogal uitdagend. Hij was namelijk niet zo dol op vliegen, en hij had de ongelukkige neiging om in slaap te vallen in situaties van lichamelijk gevaar. Daarnaast was proberen de onbeheersbare kleine prinses bij te sturen een onmogelijke taak, omdat ze totaal geen idee leek te hebben van wat regels waren. Priem was degene die dat liedje zong, nogal onovertuigend.

De drie kinderen zagen er nogal wat sjofeler en ongelukkiger uit dan twee weken eerder, toen ze waren weggelopen bij hun ouders. Ze waren opgetogen begonnen, zoals zulk soort tochten vaak beginnen. Weggelopen had een opwindend avontuur geleken, maar nu hadden ze honger, en ze waren moe en bang, want ze wisten dat ze werden opgejaagd door de krijgers en de tovenaars en de heksen, en ook dat ze zich nooit moesten laten vangen. Als de krijgers hen vingen, zou Sychorax Wens opsluiten in het IJzeren Krijger-

GEEN
ANGST!!!
zong

Priem,
Wens'
assistent-
lijfswacht

fort, waar de heksen haar niet konden pakken. Als de tovenaars hen vingen, zou Encanzo Xar opsluiten in de gevangenis van Grommelpiek, waar zijn heksenvlek kon worden behandeld. En als de heksen hen vingen... nou, dat was zo'n eng idee dat onze helden hun uiterste best deden om daar niet aan te denken.

Ze waren al twee dagen op zoek naar het huis van de zus van Calibrand, Xars pratende raaf, waar ze hoopten zich te kunnen verstoppen.

‘Ik WEET dat mijn zus ergens hier in de buurt woont,’ zei Calibrand voor de tigste keer. ‘Ze is hier een tijdje geleden naartoe verhuisd, toen ik nog een mens was...’

Calibrand was eigenlijk een tovenaardie al vele levens had geleid, en in het vorige was hij inderdaad een mens geweest. En niet zomaar een mens, maar de grote tovenaardie Pentaglioni.

Helaas was Calibrand nogal diep gezonken en was hij in zijn huidige leven naar de wilde bossen teruggekeerd in de vorm van een vogel.

(Een nogal sjofele vogel, want Calibrands veren vielen doorlopend uit door de stress van zijn onmogelijke taak om Xar uit de problemen te houden.)

↑
Calibrand, Xars pratende raaf

‘Ik weet dat mijn zus een van de ingrediënten heeft die we nodig hebben voor de betovering om van heksen af te komen: de tranen van de dreud. Misschien kunnen we haar overhalen om die aan ons te geven,’ zei Calibrand. ‘En ze zal ons een slaapplek geven, en een goede maaltijd, en ze zal ons een poosje beschermen...’

Ze voelden zich geen van allen erg sterk, en het idee van een bed en een goede maaltijd was nog aantrekkelijker dan het idee dat Calibrands zus hun misschien een van de ingrediënten zou geven die ze nodig hadden voor hun missie. In feite kreeg Priem er tranen van in zijn ogen.

‘Hoe ziet het huis van je zus eruit, Calibrand?’ vroeg Priem.

Calibrand deed een beetje ontwijkend. ‘O, je weet wel, gewoon zoals elke andere mensenwoning. Ik ben er al jaren niet meer geweest. Ik herken het wel als ik het zie.’

‘Je zus moet wel een heel groot huis hebben,’ zei Wens twijfelend. ‘Kijk met hoeveel we zijn! Weet je zeker dat we allemaal bij haar mogen logeren?’

Calibrand wapperde luchtig met zijn vleugel. ‘O, mijn zus heeft ruimte zat! Natuurlijk mogen we allemaal blijven logeren...’

‘Ook al zijn we een beetje, nou... VREEMD?’ vroeg Wens droevig. ‘Ik kan niet echt geloven dat je zus er geen moeite mee zal hebben dat we tovenaars en krijgers zijn die samenwerken, Calibrand – iedereen vindt dat verschrikkelijk. En sommige mensen zouden misschien zelfs zeggen dat we... vervloekt zijn.’

Wens zag er een beetje vreemd uit: een apart, mager klein meisje met haar dat zo knetterde van de magie dat het trilde en omhoogkwam van de statische elektriciteit elke keer als ze zich bewoog. Ze had een bleek gezichtje dat eruitzag alsof de vloed eroverheen was gekomen en alle scherpe randjes eraf had gesleten, en een vriendelijke maar vastberaden gezichtsuitdrukking.

Die vastberadenheid van haar werd ernstig op de proef gesteld. Haar pantser was gedeukt, ze had al drie dagen niet meer gegeten en haar gezicht, handen en benen zaten onder de krassen van een verschrikkelijke strijd van een week eerder, toen ze waren belaagd door wyverns (een drakensoort die veel voorkwam in de bronstijd).

Wens wilde met heel haar hart geloven dat Calibrand een zus had die hen zou verwelkomen, ook al waren ze dan vogelvrij en hielden ze zich niet aan de wetten van de wilde bossen... maar diep vanbinnen had ze het troosteloze gevoel dat die kans erg klein was.

‘Laten we eerlijk zijn, Calibrand,’ zei Wens, die probeerde

*Wens zag er
inderdaad een beetje
vreemd uit...*

het praktisch te bekijken en het niet al te erg te vinden, 'we passen eigenlijk nergens echt. Niemand zal ons willen.'

'Mijn zus is niet zo bevooroordeeld als alle andere mensen,' zei Calibrand. 'Er zijn ook aardige mensen op de wereld. Je moet ze alleen vinden.'

'Weet je heel zeker dat je zus niet is overleden en ook is teruggekomen als een raaf, en dat we haar huis niet kunnen vinden omdat ze nu in een NEST woont?' vroeg Priem argwanend.

'Nee, nee,' antwoordde Calibrand. En toen, wat minder overtuigd: 'Waarschijnlijk niet...'

Priem wist niet goed hoe hij dit moest zeggen zonder Calibrand te kwetsen, maar ze zochten nu al behoorlijk lang naar het huis van Calibrands zus en hadden er nog geen spoor van gevonden. ‘Weet je heel zeker dat je dit goed hebt, Calibrand?’ drong Priem aan. ‘Je herinnert je net pas weer dat je een zus HEBT.’

‘Vele levens leiden is moeilijk,’ zei Calibrand nogal verhit. ‘Het duurt even voordat je je herinnert wat er in de vorige levens is gebeurd. Maar nu mijn geheugen is opgefrist, weet ik weer dat ik een zus heb en dat ze ergens beneden in dat bos woont...’

‘Nou, ik vind dat we moeten ophouden met zoeken naar je zus en gewoon naar dat fort van de dreuds bij het Verloren Meer moeten gaan om hun tranen te pikken,’ zei Xar, die niet zo geduldig was.

‘Je begrijpt het niet!’ protesteerde Calibrand. ‘De dreuds zijn onvermoebaar, meedogenloos, de grootste tovenaars in de wilde bossen, en ze houden er echt niet van als hun tranen worden gestolen! Ze vermoorden ons als ze ons betrappen... Het is veel gemakkelijker als mijn zus ze gewoon aan ons GEEFT...’

En toen zag Wens iets. Het was alleen niet het verwelkomende haardvuurtje van het huis van Calibrands zus, maar iets veel sinisterders.

‘Een paar mensen volgen ons, daarbeneden in het bos,’ fluisterde Wens, die haar ooglapje een heel klein stukje omhoog schoof om het beter te kunnen zien met haar magische oog. En inderdaad, in het verstrikte groen beneden

hen, heel in de verte, waren de flakkerende lichtjes te zien van vele, vele fakkels die tussen de bomen door hun kant op kwamen.

‘Denk je dat dat je zus zou kunnen zijn, Calibrand?’ fluisterde Xar hoopvol, waarbij zijn maag ontzettend hard knorde. Alleen Xar kon de onheilspellende fakkels van wat overduidelijk een jachtgroep was aanzien voor een welkomstgroet van Calibrands zus. Maar Xar was dan ook een optimistisch mens, die altijd op het beste hoopte.

Hij had een diepe snee boven zijn rechterslaap, waar een wyvern had geprobeerd zijn oog eruit te krabben, en er zat een reepje stof van een hemd om zijn been gebonden, om een boemanbeet die begon te ontsteken, maar hij zou zich door zulke kleine dingetjes niet uit het veld laten slaan. Xar was een onbezorgde jongen, met een wakkere blik in zijn ogen die aangaf dat hij vastbesloten was om te genieten van het leven, ondanks onbelangrijke details zoals ontstoken boemanbeten en wyvernwonden.

Aangezien Xar ook een jongen was met behoorlijk wat

← Knijpsju

charme en charisma, had hij heel veel metgezellen, en zes van zijn feeën en drie donsfeeën vlogen met de deur mee.

Die kleine, insectachtige wezentjes, zo flinterdun dat je hun hartjes kon zien, zoemden om hen heen in zo'n gealarmeerde toestand dat er elektrische blauwe vonken uit hun oren kwamen.

‘Pas op...’ sisten ze. ‘Pas op pas op pas op...’

‘Nee, dat is beslist niet mijn zus,’ zei Calibrand, die een vleugel boven zijn ogen zette en naar beneden tuurde. ‘Ze slaan op oorlogstrommels. Mijn zus zou niet op oorlogstrommels slaan, of ze moet de afgelopen twintig jaar wel heel erg zijn veranderd.’

‘Maak je geen zorgen, feeën,’ zei Xar sussend, want hoewel Xar zijn metgezellen vaak in de problemen bracht, nam hij zijn verantwoordelijkheden als leider van zijn bende heel serieus. ‘Ik pas op jullie...’

‘Natuurlijk doets jij dat, meesster!’ piepte Knijpsju, een van de kleinste en meest enthousiaste donsfeeën. ‘Jij iss de meest briljantastische leider in de hele wereld ooit, en je zous ons nooit in de problemen brengen!’

‘Maar ik begrijp het niet...’ zei Wens onthutst. ‘Niemand weet welke kant we op zijn gegaan, en de feeën hebben hun lichtjes gedimd, en we vliegen zo dicht boven

de boomtoppen dat niemand ons vanaf de grond kan zien, dus hoe kunnen ze ons dan volgen?’

‘Misschien hebben ze de geur van Pletter en de sneeuw-
katten opgepikt,’ opperde Priem.

Xar had nog andere metgezellen, en die bevonden zich op de grond. De reus Pletter, drie prachtige sneeuw-
katten, een paar wolven, een beer en een weerwolf die All-
enig heette, volgden te voet, heel ver beneden op de bos-
dem.

‘Onmogelijk!’ fluisterde Xar terug. ‘Ik ben onverslaan-
baar in weglopen, en mijn metgezellen ook! We zijn on-
mogelijk op te sporen...’

Xar was dan misschien een klein beetje ver-
waand, maar hij was inder-
daad heel goed in weglopen.
Hij was de ongehoorzaam-
ste jongen in het rijk van
de tovenaars, en werkte
zich altijd in de nesten
met dingen zoals:

Jij zou ons
nooit in de
problemen brengen...